

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ...

Η επαφή με τους χιμπατζήδες στο Καμερούν
ήταν η πιο τρυφερή ανάμνηση του μήνα.
Σε μια καθόλου τρυφερή πλευρά της Αφρικής...

Φιλοξενούμενοι της ελληνικής κοινότητας Λουμπούμπασι, νιώθουμε λυτρωμένοι ύστερα απ' όσα ζήσαμε τις τελευταίες ημέρες. Είμαστε πλέον στο νοτιοανατολικό άκρο της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (πρώην Ζαΐρ) και οι δρόμοι είναι ανοικτοί για τη Νότια Αφρική. Τίποτα εδώ δεν θυμίζει τη χώρα που σπαράχτηκε από τον Α' Αφρικανικό -όπως ονομάστηκε- πόλεμο, από το '91 και μετά. Το Λουμπούμπασι είναι μια πόλη που σφύζει από ζωή. Εν μέρει χάρη στη δυναμική της ελληνικής κοινότητας, που έχει το δικό της 12τάξιο σχολείο, τα δικά της μαγαζιά, εστιατόρια, γήπεδα και εκκλησίες στην καρδιά της πόλης. Μια κοινότητα, χωρίς τη συμβολή της οποίας εμείς δεν θα φτάναμε ποτέ εδώ... Τον περασμένο μήνα καλύψαμε ένα μικρότερο γεωγραφικό τμήμα της Αφρικής, αλλά κερδίσαμε αξέχαστες εμπειρίες. Ήταν μακράν το πιο δύσκολο τμήμα της διαδρομής, όπως το περιμέναμε άλλωστε. Από τη Γαλλική Αφρικής, παίξαμε με χιμπατζήδες, βρήκαμε κρυμμένους καταυλισμούς Πυγμαίων, αντιμετωπίσαμε διεφθαρμένους αστυνομικούς και τέλος μπήκαμε στα δύο Κονγκό, που ακόμη προσπαθούν να συνέλθουν από τους εμφύλιους σπαραγμούς των τελευταίων χρόνων. Και το καλύτερο; Μετά από ένα αξέχαστο πέρασμα του ποταμού Κονγκό με πλοίο, στην Κινσάσα βάλουμε σε cargo αεροπλάνο το Discovery, για να μπορέσουμε έτσι να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τη Νότια Αφρική...

Έρωτας το Καμερούν

Ήδη νοσταλγούμε τη χώρα αυτή, που κάθε μέρα όλο και κάτι συναρπαστικό μάς αποκαλύπτει. Μετά το τριήμερο στη Γιαουντέ, κλειδώσαμε το Discovery με σκοπό να εξερευνήσουμε το όρος Καμερούν, έναν τεράστιο κώνο που υψώνεται πάνω από τα αγγλόφωνα παράλια βόρεια της Ντουάλα. Τι εμπειρία κι αυτή... Όσο σκέφτομαι το περπάτημα που ρίξαμε -συνολικά 26 (!) ώρες σε τρεις ημέρες- τόσο το βλέπω σαν προσωπικό κατόρθωμα. Βλέπετε, ούτε ορειβάτες ούτε πεζοπόροι ολκής είμαστε και οι δύο. Φάγαμε βροχή με το τουλούμι, αναρριχήκαμε βήμα προς βήμα σε πλαγιές με κλίση 35-40%, μπήκαμε στα σύννεφα και φτάσαμε στην κορυφή τη δεύτερη μέρα, όπου δυστυχώς δεν βλέπαμε τίποτα τριγύρω. Αλλά, ναι, we made it! Και να ήταν μόνο αυτό; Στη συνέχεια περπατήσαμε για ώρες μέσα από την προϊστορική λάβα για να φτάσουμε στους έξι κρατήρες της έκρηξης του '99, που ακόμη κάπνιζαν θειάφι, και γλιστρήσαμε αρκετές φορές στα μονοπάτια της ζούγκλας μέχρι να επιστρέψουμε «σκοτωμένοι» από την κούραση πίσω στο χωριό, την τρίτη μέρα. Πολλές φορές στη διαδρομή αναρωτήθηκα: «γιατί το κάνουμε αυτό στον εαυτό μας»; Με το που φτάσαμε στη βάση, τα πάντα ξεχάστηκαν και στο μυαλό ήρθαν μόνο δύο πράγματα: μια πρωτόγνωρη νοσταλγία για το Discovery και η φωτογραφία του χιονοσκεπούς Κίλιμάντζαρο...

Χρειάστηκε ένα Σαββατοκύριακο για να ξεπενόσουν τα γόνατα μετά από το περπάτημα. Σαββατοκύριακο βουλευτικών εκλογών κι εμείς στην παραλιακή Λίμπε δεν ξεμυτίσαμε από το ξενοδοχείο, για να μην πέσουμε σε τίποτα φασαρίες. Όχι κάτι αξιοσημείωτο για τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων, απλά κάτι «ψιφές» που πάντα πέφτουν πριν την κάληψη σε τέτοιες χώρες, στα κεφάλια όσων μπαίνουν στο εκλογικό κέντρο χωρίς το ψηφοδέλτιο του κυβερνώντος κόμματος... Αυτή είναι η Αφρική...

Η επόμενη εξόρμηση ήταν αφιερωμένη στους ορφανούς χιμπατζήδες του ποταμού Σάναγκα. Ιδρώσαμε να τους βρούμε, αλλά άξιζε τον κόπο. Παίξαμε μαζί τους όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε και τόσο στις αντιδράσεις. Απλά, αυτοί δεν μιλούν. Ευτυχώς που υπάρχουν κάτι «τρελοί» σαν τη Γαλλίδα που τους φροντίζει και οι χιμπατζήδες δεν καταλήγουν λάφυρα στα χέρια των ντόπιων, όπως το μυρό που πήγαμε να σώσουμε μαζί της την επόμενη μέρα. Δεν μάθαμε αν το πήρε, αλλά μάλλον τα κατάφερε, γιατί κι αυτά με χρήματα λύνονται εδώ. Ταξιδεύοντας στο τουριστικό θέρετρο του Κρίμπι, προτιμήσαμε να μην κάνουμε μπάνια, για να κωθούμε στο τροπικό δάσος και να συναντήσουμε Πυγμαίους. Όχι Πυγμαίους-τουριστική ατραξιόν, αλλά απλούς αγρότες που εξακολουθούν να μένουν σε βασικούς καταυλισμούς βαθιά μέσα στο δάσος και δεν τους βλέπεις αν δεν σε οδηγήσει εκεί ένας δικός τους, όπως εμάς. Οι Πυγμαίοι είναι ενδιαφέροντες άνθρωποι, ευγενείς, ήρεμοι και αρκετά ισορροπημένοι, παρά τη φτώχεια τους. Και πράγματι είναι μικροσκοπικοί και αδύνατοι σαν αθλητές μαραθωνίου!

Οι πρώτες 100 ημέρες...

Διαβάζοντας τις παραπάνω εμπειρίες, ίσως πιστέψετε ότι η ζωή μας στο ταξίδι αυτό είναι ένα διαρκές εικονογραφημένο παιχνίδι. Δεν είναι έτσι, αλλά εξελίσσεται σε μια βιοποριστική κυρίως περιπέτεια. Το Discovery είναι ουσιαστικά ένα εποχούμενο νοικοκυριό και γραφείο συνάμα, με ποικίλα οικονομικά, γραφειοκρατικά και... ψυχολογικά προβλήματα σε καθημερινή βάση. Παράδειγμα; Η διαβίωσή μας τις περισσότερες μέρες βασίζεται στον αυτοσχεδιασμό. Σπάνια ξέρουμε πού ακριβώς θα κοιμηθούμε από πριν και αυτή είναι η καθημερινή μας αγωνία. Τροφή και νερό έχουμε πάντα στο αυτοκίνητο. Θα φτάσουμε εγκαίρως σε χωριό ή πόλη; Θα είναι φιλικόι οι ντόπιοι; Θα βρούμε έναν προστατευμένο χώρο να ανοίξουμε τη σκηνή και να κοιμηθούμε με ασφάλεια; Το Ξενοδοχείο δεν παίζει στη δική μας περίπτωση, για λόγους είτε κόστους, είτε υγιεινής. Μεγάλο μας άγχος είναι οι πρωτεύουσες, που είναι και πιο ακριβές: στη Λιμπρεβίλ, 10 η ώρα το βράδυ δεν είχαμε βρει πού θα κοιμηθούμε. Για να κάνουμε οικονομία, επινοούμε διάφορες λύσεις: άλλοτε δίνουμε κάτι στο φύλακα Ξενοδοχείου για να κατασκηνώσουμε στο πάρκινγκ, άλλοτε κάνουμε κατανάλωση στο εστιατόριο, ενώ ήδη έχουμε ζητήσει καταφύγιο σε ιεραποστολές, στην αστυνομία, σε beach bar, ακόμη και σε σπίτια ντόπιων. Την τελευταία μας νύχτα στο Καμερούν, ένα πεσμένο δέντρο έκλεισε το χωματόδρομο. Και τώρα; Σε λίγο νυχτώνει, οπότε επιστρέφουμε στο τελευταίο χωριό, βρίσκουμε μια οικογένεια, τους ζητάμε να βάλουμε το αυτοκίνητο και μένουμε εκεί. Δεν είναι απλό και θέλει τον τρόπο του, γιατί στα μάτια μιας πολύτεκνης οικογένειας δύο λευκοί με πολυτελές αυτοκίνητο γενούν πολλές ελπίδες. Θέλουν να αποκομίσουν κάτι από σένα, σωστά; Οι καλοί λογαριασμοί είναι η λύση. Βρίσκεις τον αρχηγό, του προσφέρεις όσα θα έδινες σε κάμπινγκ και έτσι εξασφαλίζεις κατάλυμα σε κάθε χωριό. Το να ζεις έτσι είναι μεγάλη νίκη Ξέρετε, γιατί νιώθεις περισσότερο ταξιδευτής παρά τουρίστας. Και τέτοιες μικρές χαρές σου δίνουν δύναμη να συνεχίσεις.

Στα 4.100 μέτρα...

Το όρος Καμερούν είναι το ψηλότερο της Δυτικής Αφρικής και παραμένει ένα ενεργό φησάισιο, που έχει δώσει 7 εκρήξεις μέσα στον 20ό αιώνα, με ισχυρότερη εκείνη του 1999. Για να ανέβεις στα 4.095 μ. της κορυφής, πηγαίνεις στην αγγλόφωνη πόλη Μπόια (Buea) και απευθύνεσαι στο γραφείο οικότουρισμού (www.mountcameroon.org), το οποίο διαθέτει αναγνωρισμένους οδηγούς βουνού και αχθοφόρους. Τα προγράμματα πεζοπορίας διαρκούν 2-5 ημέρες και περιλαμβάνουν ανάβαση στην κορυφή και περιηγήσεις στη σαβάνα και στα τροπικά δάση του βουνού. Το δικό μας τριήμερο trekking μάς έφερε από τα 1.000 στα 4.095 μ., πέρασμα από τους έξι φησάισιακούς κρατήρες του '99 και διάσχισή του τροπικού δάσους μέχρι πίσω στα 850 μ. Η αξία αυτή εμπειρία κοστίζει 70.000 CFA (110 ευρώ) για δύο άτομα με οδηγό βουνού και δύο αχθοφόρους.

“Παίξαμε με τους χιμπατζήδες όλη την ημέρα σαν μικρά παιδιά και καταλάβαμε ότι δεν διαφέρουμε και τόσο στις αντιδράσεις.”

Η σκοτεινή πλευρά της πείρου

Μικρές -μέχρι ενός σημείου- ήταν και οι στενωχώριες μας: ένα ακριβό δείπνο, μια βρόμικη τουαλέτα, ένα βενζινόδοκο χωρίς καύσιμα, ένα χαλασμένο ATM, ένα cyber cafe με κακή σύνδεση. Στην Γκαμπόν προέκυψε ένας άλλος βραχνάς: οι διεφθαρμένοι αστυνομικοί, στη Λιμπρεβίλ κυρίως. Ο ένας ήθελε να μας σφραγίσει το αυτοκίνητο επειδή δεν είχαμε τα διαβατήρια -τα είχαμε αφήσει σε πρεσβεία για βίζα. Ο άλλος, επειδή τάχα μπήκαμε σε μονόδρομο, χωρίς να υπάρχει πουθενά πινακίδα. Μέχρι και στο τμήμα μάς τράβηξε για να μας ζητήσει τα μισά, κάτω από το τραπέζι φυσικά. Άλλος πάλι ήταν φανερά μαστουρωμένος και με επιθετικές διαθέσεις... Τέτοιες συμπεριφορές αμαύρωσαν την εικόνα μιας χώρας στα μάτια μας και τελικά μάς έδιωξαν από αυτήν. Γνωρίζαμε ότι η Γκαμπόν ήταν ανέκαθεν ειρηνική χώρα, αλλά και η πιο πλούσια της Κεντρικής Αφρικής. Είδαμε ότι οι άνθρωποι δεν ζητιανεύουν όπως στο γειτονικό Καμερούν. Δεν χαμογελούν όμως το ίδιο και δείχνουν να βαριούνται διαρκώς. Σιγά σιγά καταλάβαμε ότι αυτό συμβαίνει επειδή πίνουν. Όλοι από το πρωί! Μπίρα, φτηνά ούσικα ή τζιν βρίσκεις παντού σε πάγκους. Ακόμη και στο μικρότερο χωριό υπάρχει μπιρα. Σύντομα καταλάβαμε ότι ο αλκοολισμός κρύβεται πίσω από τη διαφθορά των οργάνων της τάξης στην, κατά τα άλλα, πανέμορφη αυτή χώρα.

Μετά από επτά ημέρες και 1.800 χλμ. -τα 500 στα σκληρά χιμάτα του εθνικού πάρκου Λοπέ- περάσαμε στο Κονγκό από την πλευρά της Φρανσβίλ, όπου ξεκινά η πιο ασφαλής διαδρομή προς Μπραζαβίλ. Το γαλλικό Κονγκό μάς υποδέχτηκε φιλικά. Πολλή φτώχεια αλλά και πιο χαμογελαστά πρόσωπα, αυτή ήταν η πρώτη εντύπωση. Στα σύνορα, το αστυνομικό τμήμα ήταν μια καλύβα. Ο πιπιαρικός αστυνομικός δεν φορούσε στολή, αλλά τοπική ενδυμασία και σαγιονάρες. Ξετρελάθηκε με το Discovery, κάθισε στο τιμόνι και το μόνο που ζήτησε ήταν φάρμακα. Άλλοι άνθρωποι εδώ, με εμφανή τον πόνο στα μάτια από τον εμφύλιο που έχουν περάσει. Από την Μπραζαβίλ, όπου φτάσαμε την παραμονή των εκλογών, κανονικά θα παίρναμε αμέσως το πλοίο για Κινσάσα - στην απέναντι όχθη του ποταμού Κονγκό. Όμως πλοίο υπήρχε τρεις μέρες μετά. Ευτυχώς, γιατί είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε μια θαυμάσια οικογένεια - την τελευταία παρακαλώ ελληνική οικογένεια στο Κονγκό - αυτή του προξένου κ. Νίκου Περρή. Χωρίς να μας γνωρίζουν, μας φιλοξένησαν οι άνθρωποι και μας ξενάγησαν μέρα-νύκτα στην πόλη τους. Για την οποία μάθαμε πολλά. Αν πάτε σήμερα, θα τη δείτε να πασάλει να βρει το ρυθμό της και ομολογώ ότι καταφέρνει μια χαρά. Συγκλονιστικές οι ιστορίες που ακούσαμε: στον πόλεμο του '91 στο Ζαίρ, 1.500 Έλληνες βρήκαν καταφύγιο στο προξενείο της Μπραζαβίλ μέχρι να επανατακτιστούν με αεροπλάνα της Ολυμπιακής. Όσο για το '97; Ο εμφύλιος πέρασε στην Μπραζαβίλ αυτή τη φορά, ανάμεσα στο στρατό του πρώην προέδρου Λισούμπα - που είχε αγκιστρωθεί στην εξουσία - και του νυν, του Σασού Νγκουέσο. Οι λίγοι Έλληνες που υπήρχαν εκεί αναγκάστηκαν να φύγουν για πάντα. Οι οικοδομητές μας μόνο επέστρεψαν έξι μήνες μετά, για να βρουν τα πάντα λεηλατημένα...

Μπραζαβίλ-Κινσάσα-Λουμπουμπάσι...

Λιμάνι Μπραζαβίλ, το λεγόμενο Beach: ένα μέρος με τρομερή ενέργεια και εν δυνάμει επικίνδυνο. Κάθε είδους έμποροι, ανάπηροι, ακθοφόροι, άστεγοι, κλεφτόνια και γυναικόπαιδα κατακλύζουν το λιμάνι όταν φτάνει εκεί το πλοίο από Κινσάσα. Μπορείτε να φανταστείτε το φρεσκοπλυμένο Discovery να επιβιβάζεται ανάμεσα σ' αυτό το πλήθος και σε τόνους εμπορεύματα στο σκουριασμένο πλοίο; Τρομακτική εμπειρία! Και μετά, φτάνεις Κινσάσα, στα πιο διεφθαρμένα σύνορα της Αφρικής... Ευτυχώς, έχουμε κι εδώ -όπως και στην Μπραζαβίλ- τη συμπαράσταση των ελληνικών αρχών. Δύο αστυνομικοί, με εντολή από τον πρόξενο κ. Παπανικολάου, μας παραλαμβάνουν και μας συνοδεύουν στα γραφεία της Πρεσβείας. Ούτε στα πιο τρελά μας όνειρα δεν θα το περιμέναμε αυτό.

Ούτε θα πιστεύαμε ότι στο επόμενο μας πρόβλημα -πώς να φτάσουμε στο Λουμπουμπάσι, 2.200 πιο νοτιοανατολικά- θα έσπευδε να μας βοηθήσει ολόκληρη η ελληνική κοινότητα της Α.Δ. Κονγκό. Οι πληροφορίες της Πρεσβείας για τη διαδρομή δεν ήταν και οι πιο αισιόδοξες. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, από 15 έως 25 μέρες χρειαζόμασταν για να φτάσουμε στο Λουμπουμπάσι, από αδιεπαράστους δρόμους, ικανούς να καταστρέψουν οποιοδήποτε αυτοκίνητο, χώρια που καύσιμο βρίσκεις μόνο αμφίβολης ποιότητας, από βαρέλια. «Θα καιρόμουν αν δεν πηγαίνατε εκεί» θα πει ο πρόξενος. Εναλλακτική μας λύση; Να μπούμε στην Αγκόλα. Όμως δεν μας εκδίδουν βίζα ούτε στην Κινσάσα. Έτσι, δεν μένει παρά να αναζητήσουμε την τρίτη οδό, που δεν την είχαμε σκεφτεί ποτέ: cargo αεροπλάνο! Ευτυχώς, μια εταιρεία, η Hewa Bora Airlines, ανήκει σε έναν Έλληνα, τον κ. Σταύρο Παπαϊωάννου, ο οποίος μας κάνει μια γενναία έκπτωση. Από την άλλη, η ελληνική κοινότητα του Λουμπουμπάσι διατίθεται να πληρώσει τα μισά και έτσι το Discovery πετάει για πρώτη φορά. Και εμείς μαζί του!

Μπορεί έτσι να χάσαμε την ευκαιρία για ένα ιδιωτικό camel trophy, κερδίσαμε ωστόσο νέους Έλληνες φίλους στην Κινσάσα και το Λουμπουμπάσι. Χώρια που ζήσαμε για λίγες μέρες σε μία από τις πιο επικίνδυνες πρωτεύουσες του πλανήτη. Η Κινσάσα... Όσο ήμασταν εκεί, η ζωή κυλούσε κανονικά. Κι όμως έχουν γίνει τόσα εδώ και εξακολουθούν να γίνονται. Τον περασμένο Μάρτιο, το κέντρο μετατράπηκε σε πολεμική ζώνη. Από τη μία οι στρατιώτες του προέδρου Καμπίλα, από την άλλη εκείνοι του αντιπροέδρου Μπέμπα, που τον αμφισβητεί. Αν ρωτήσετε τους ανθρώπους της Πρεσβείας, θα σας πουν «δεν ξέρουμε τι ημερώνει σε τούτη την πόλη», μετά την επίθεση με ρουκέτες στο κτήριο των γραφείων τους το Μάρτιο. Κι όμως, οι λίγοι Έλληνες που έχουν μείνει στην Κινσάσα έχουν μεγαλώσει εκεί και δεν πτοούνται. Τρέχουν για τις δουλειές τους (από εστιατόρια μέχρι εμπορικά καταστήματα), φροντίζουν τις οικογένειές τους - στην Ελλάδα οι περισσότερες - έχουν κοινότητα και εκκλησία όλα σε ένα και δηλώνουν ότι δεν θα φύγουν από εδώ. Είναι πύκωτοι. Το μίνιμα που πήραμε εμείς, που δεν βρεθήκαμε στο Κονγκό ως πολεμικοί ανταποκριτές αλλά ως ταξιδιώτες; Ότι εδώ κάποιος δικό μας άνθρωπος ζουν, προσδεύουν και γράφουν ιστορία. Και ότι μπορείς να περάσεις από εδώ για να πας προς Νότια Αφρική. «Με αεροπλάνα και βαπόρια» έστω. Και με τους φίλους τους παλιούς για εμάς, πλέον... ..Α.Τ.

Μπλόκα

Οδηγός επιβίωσης

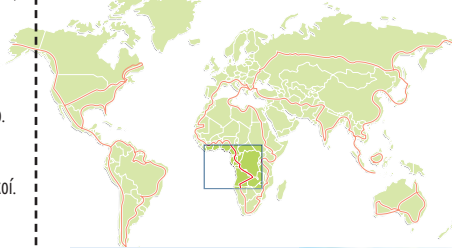
θα συναντήσετε πολλά σε τούτα τα μέρη και συχνά θα έχετε να κάνετε με διεφθαρμένους ή και μεθυσμένους αστυνομικούς...

TA NAI

- Ανοίξτε το παράθυρο έγκαιρα και βγείτε τα γυαλιά ηλίου...
- Κάντε του χειραψία με το χαμόγελο.
- Να έχετε έτοιμο όλα τα έγγραφα, προσωπικά και του αυτοκινήτου.
- Να είστε ψύχραιμοι και υπομονετικοί.
- Να δείχνετε σεβασμό και να μιλάτε στον πληθυντικό.
- Να φοράτε πάντα ζώνη, να έχετε τρίγωνο και πυροσβεστήρα.
- Να πείτε ότι είστε τουρίστες.
- Να τονίζετε ότι είστε Έλληνες!
- Το επάγγελμα «δημοσιογράφος» (ή γιατρός, καθηγητής κτλ.) βοηθά...
- Ζητήστε το πάγο και απόδειξη, αν σας ζητήσουν χρήματα.

TA OXI

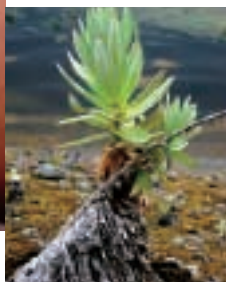
- Μπ δείχνετε βίσιτικοί.
- Μπ δείχνετε ότι ξέρετε τέλεια την τοπική γλώσσα.
- Μπ χαριτολογείτε μαζί τους.
- Μπ δίνετε χρήματα, αν είστε 100% νόμιμοι.

TA NEA TOY DISCOVERY

Συνοδικό χλμ.: 20.806, Χλμ. διαδρομής: 3.960, Λίτρα diesel: 538, Λίτρα/100 χλμ.: 13,6.

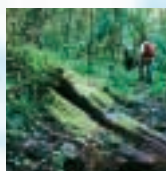
Παρατηρήσεις: κανένα πρόβλημα και αυτό το μήνα, αν εξαιρέσουμε την ταλαιπωρημένη πλέον αριστερή εξάμηνη, μετά από επαφή με φυτεμένες πέτρες στην Γκαμπόν. Μετά απ' αυτό ανεβάζουμε δύο σκάφες την πίσω ανάρτηση στο συνεργείο ενός βέλγου οδηγού αγώνων στην Κινσάσα. Λογική η κατανάλωση καυσίμου, μηδενική η κατανάλωση παιδιού, όπως πάντα. Στην Μπραζαβίλ καθάρισαμε το φίλτρο αέρα και στην Κινσάσα ελέγχσαμε το φίλτρο πετρελαίου. Επόμενο σέρβις και πιθανή αλλαγή των Cooper Tires στη Νότια Αφρική...

FAQ

Κόστος βίζας: Κονγκό: 100.000 CFA στη Γιοαντέ, Α.Δ. Κονγκό: 40.000 CFA στη Λιμπρεβίλ (αυν 10.000 για παράδοση αυθημερόν...), Κόστος diesel: 470 CFA στην Γκαμπόν, 345 CFA στο Κονγκό, 530-680 FC στη Α.Δ. Κονγκό, Πλοίο Μπραζαβίλ-Κινσάσα: 42.500 CFA, Cargo της Hewa Bora Airlines από Κινσάσα-Λουμπουμπάσι: 3.500 δολάρια το αυτοκίνητο. **ΑΤΜ:** συμβατά με Visa σε Λιμπρεβίλ και Μπραζαβίλ. Στην Κινσάσα το ΑΤΜ δίνει δολάρια! **Ισοτιμίες:** 1 Ευρώ = 650 CFA **Κεντρικής Αφρικής = 670 FC (φράγκα Α.Δ. Κονγκό) ΤΙ ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙΤΕ...** Καλό αδιάβροχο και μπότες για ανόρθο στο όρος Καμερούν, καπνό για δώρο στον αρχηγό των Πυγμαίων, όλα σας τα έγγραφα (και ψυχραιμία) στα μπλόκα της Λιμπρεβίλ, το τηλέφωνο του προξένου κ. Περρή στην Μπραζαβίλ, εσοφή με την ελληνική Πρεσβεία στην Κινσάσα.

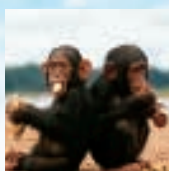
INFO: Πού βρίσκεται τώρα το Discovery της αποστολής μας; Πληκτρολογήστε: www.theworldoffroad.com

15-16/7/2007, Γιοαντέ, 16.846 χλμ.: Χαϊπάρωσα στο Djouga Palace -φιλοξενούμενοι του καλού φίλου Λευτέρη Παπαδό- και εξασφάλισα βίζας για Γκαμπόν και Κονγκό.

21/7/2007, Λίμπε, 17.303 χλμ.: Άηδες 7 ώρες περπάτημα στη σαβάννα και βαθιά μέσα στη ζούγκλα για να επιστρέψουμε στην Μπία. Όρα για ξεκούραση στην παραθαλάσσια Λίμπε.

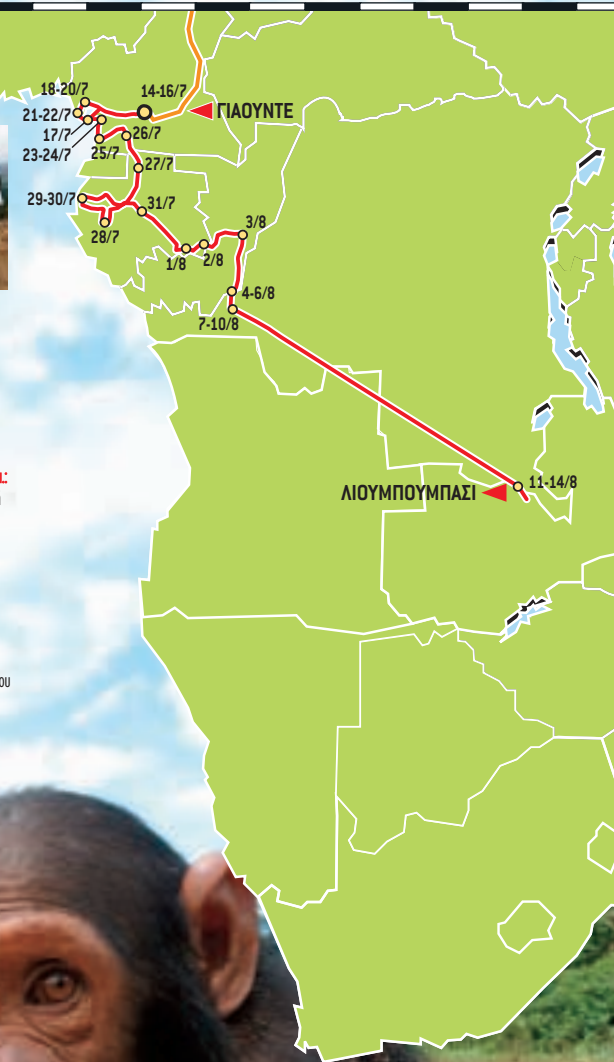
24/7/2007, Νιζόνγκε, 17.583 χλμ.: Με πινόγα περνάμε το ποτάμι και συναντάμε τους χιμαπατζήδες της πρωτοβουλίας Paraye, μαζί με τον ξενοδόχο μας, τον Αλμπέρ. Η πιο απολαυστική μέρα όλου του ταξιδιού!

28/7/2007, Λαμπορέν, Γκαμπόν, 18.705 χλμ.: Διασκετεύουμε στο ειδηθητικό ράντσο ενός στρατηγού του γκαμπονέζικου στρατού. Διακινούμε κρασί από κοκοφοίνικα.

4-6/8/2007, Μπραζαβίλ, 20.715 χλμ.: Η ελληνική Πρεσβεία, η ελληνική κοινότητα Λουμπουμπάσι και ο Έλληνας ιδιοκτήτης της ΗΒΑ μάς εξασφαλίζουν θέση cargo για Λουμπουμπάσι!

29-30/7/2007, Λιμπρεβίλ, Γκαμπόν, 18.982 χλμ.: Έντονο beach culture και πολλά μπλόκα από διεφθαρμένους αστυνομικούς. Εξασφαλίζουμε βίζα για Α.Δ. Κονγκό, όλα όσα για Αγκόλα...

3/8/2007, Εθν. Πάρκο Λοπέ, Γκαμπόν, 19.439 χλμ.: Ποιή οδηγώ σε κακό κύμα και κατασκινωσ-άνερο στο ποτάμι...

1/8/2007, Φρανσβίλ, Γκαμπόν, 19.850 χλμ.: Ύψος σε πάρκινγκ ή βανόσκου ξενοδοχείου και πικάνικος chawarma (γύρος) για δείπνο.

2/8/2007, Λεκόν, Γκαμπόν, 19.985 χλμ.: Η ελίθη πετρελαίου και το κλειστό τελωνείο μας κρατούν μία νύκτα ακόμη στη χώρα. Κατασκινώνουμε στο εντυπωσιακό φαράγγι Λεκόν...

3/8/2007, Όγκο, Κονγκό, 20.306 χλμ.: Περνάμε τα σύνορα και διασκετεύουμε στη γενέτειρα του προέδρου Σασού.

Χιμαπατζήδες για υιοθεσία

Η Association Paraye αποτελεί πρωτοβουλία μιας Γαλλίδας του Καμερούν, της Πατρίσια, η οποία αποφάσισε να αφιερώσει τη ζωή της στο απειλούμενο είδος των χιμαπατζήδων που απαντάται στα τροπικά δάση της Δυτικής Αφρικής. Στο καταφύγιο της, που βρίσκεται στο Πόνγκο Σόνγκο στις όχθες του ποταμού Σάναγκα, έχει συγκεντρώσει 16 χιμαπατζήδες, τους οποίους και φροντίζει, στηριζόμενη σε δωρεές φιλόζωνων ιδιωτών. Έναντι 10.000 CFA, μπορείς να επισκεφτείς το καταφύγιο και να γνωρίσεις από κοντά τους χιμαπατζήδες. Οι ενήλικοι ζουν ελεύθεροι σε ένα μικρό νησί στο μέσο του ποταμού και σιτίζονται καθημερινά, ενώ οι ασιθλάρευτοι μικροί μεγαλώνουν στην κατασκίνωση. Αν θέλετε να υιοθετήσετε σήμερα ένα χιμαπατζή, επισκεφτείτε το www.papaye-france.com.

